

det. Men han kunde ikke gaa ind paa at tilfige Embedet et aarligt Beløb af Stiftsmidlerne, idet han sagde, at dersom man ikke vilde bevilge 6,000 Kr. af de Midler, som indkom fra Aarhus Bispeembede, og som han, hvis de bleve bevilgede, vilde opfatte som et Normalbudget, som Noget, man var pligtig at vedtage hvert Aar, kunde han ikke love at faae Embedet besat, men hvis man vilde bevilge dette Beløb, vilde han forpligte sig til at faae det besat. Naar man sammenligner dette med den høitærede Ministers Udtalelser ifjor, har han heller ikke i denne Retning gjort de Ord til Stamme, som der er blevet sagt, at man for Tiden har en meget bevægelig Kirkeminister; thi ifjor fremkom han med den Udtalelse, at et saadant Embede vilde blive besat, hvis man af Stiftsmidlerne vilde bevilge et Beløb af 5,000 Kr. ud over de 25,000 Kr., altsaa 30,000 Kr. Den høitærede Minister er vist paa Grund af Finantsudvalgets Fløthed — som der jo er blevet klaget over — bleven bange for, at man iaar vilde rykke ham lidt ind paa Livet, og at den Feltbesættning, han saae i Stiftsmidlerne, som han indrømmede, man kunde tage bort, naar man ønskede det, ikke er rigtig garderet. Han har da maasse tænkt: det er muligt, at jeg kan faae den Sum iaar, naar jeg paatager mig samme Forpligtelse som ifjor, nemlig at besætte de Embeder, som saa haardt trænge dertil, men saa har jeg ikke Noget i Baghaanden til at fremvinge en Lønningsslov med. Saar saa jeg derfor have en permanent Besættning, og han siger saa: hvis jeg ikke faar de 6,000 Kr. paa den Betingelse, at jeg er sikker paa, at de blive bevilgede paa fremtidige Finantslove, kan jeg ikke love, at Embedet vil blive besat. Dette affrækker naturligvis fra at gaa ind paa de 6,000 Kr., og jeg har ikke noget Haab om, at disse Embede tilligemed flere andre vil blive besat for Fremtiden. Jeg er nemlig vis paa, at Ministers Stilling, efter hvad jeg nu har fremhævet, vil blive den, at hvis han i næste Samling tænkte, at man maasse vilde rykke ham nærmere, vilde han vistnok gjøre større Fordringer, han vilde da ganske vist forlange 12,000 Kr. af samme Beskaffenhed, som jeg nys nævnte. Dersom den ærede Minister kunde ordne Sagen saaledes, som han jo ikke kan, at vedkommende Pastorat selv maatte besørge Embedets Besættelse, da vilde det være let for det at faae en Mand til at beklæde Embedet for de 1,200 Kr., som ere Embedets Løn, og jeg er vis paa, at det vilde blive betjent ligesaa tilfredsstillende for Menigheden som mange andre, da der er mange Præster, som ikke foregaa deres Menighed med et godt Exempel og heller ikke ere til stor Opbyggelse for Menigheden. Men jeg skal slutte med at minde om den gamle Sætning: Som Herren er, saa følge ham ogsaa hans Svende.

Bæringen: Jeg vilde gjerne tillade mig at sige et Par Ord til anbefaling for Vædringsforlaget under Nr. 19 til § 20, der gaar ud paa en Bevilling af 2,000 Kr. til en Konsulent for den høie Regjering i Fiskeriforholdene under Island. Nagtet jeg ganske vist tror, at denne Foranstaltning ogsaa vil komme andre af Rigets Underaatter til gode end Færingerne, har jeg dog ikke funnet Andet end glæde mig over, at denne Bevilling er søgt og motiveret af Hensyn til det betydelige Opsving, som Skibsffiskeriet fra Færøerne har antaget under Island, og jeg havde haabet, at dette Hensyn ogsaa kunde være medvirkende til, at Forlaget vilde finde en venlig Modtagelse. Det særøiske Skibsffiskeri er temmelig ungt, idet det med Rette først kan dateres fra 1872, da nogle Mænd med Foretagelseshaand udrustede et Skib til Fiskeri under Island. De Forsøg, som tidligere vare gjorte i den Retning, og som saa godt som udelukkende vare rettede paa Fiskeriet under selve Færøerne, havde kun givet ringe Udbytte; men da dette første Forsøg under Island fik et heldigt Udfald, opmuntrede det mange Andre til at følge det givne Exempel, og i 1881, altsaa efter 9 Mars Forløb, beløb Fiskerifloraens Antal sig til 21 med omtrent 300 Mandes Besætning. Dette Fiskeri har ikke alene stor Betydning for Nøderne og selve Fiskerne; men da Fiskene blive tilberedte paa Færøerne som Handelsvare, gives der derved mange Hænder en lønnende Beskæftigelse. I de første Aar blev der, saavidt jeg veed, fra Islandernes Side ikke lagt nogen som helst Hindring i veien for Færingernes Fiskeri. Der syntes tværtimod paa begge Sider at gjøre sig gjældende en Erkjendelse af, at de gjensidig kunde lære Noget af hinanden; men idet Færingernes Fiskeri i de sidste Aar er tiltaget i saa høi Grad, have de troet, at Islanderne med mindre milde Blikke betragte denne Fremgang, og at de Vedtagter, som for et Aars Tid siden bleve givne af Myndighederne paa Island angaaende Fiskeriet paa Fjordenene der, vare særlig myntede mod dem. Om det er med Ret eller Urret, skal jeg lade staa hen; men saa Meget tror jeg er sikkert, at dersom lignende Vedtagter i Fremtiden skulle gjøres gjældende i deres fulde Udstrækning ligeoverfor dem, der fra Skib drive Fiskeri med Baade, vil derved Færingens Fiskeri under Island blive gjort i høi Grad vanskeligt, om ikke umuligt. Det har ikke Andet end funnet glæde mig, at Regjeringen har havt det rette Syn paa denne Sags Betydning og vil tage Sagen i sin Haand, idet jeg nærer det Haab, at ingen af Parterne derved vil blive forulempet. Jeg tror, at, for at Regjeringen stedse kan være à jour med, hvad der foregaaer oppe paa Island, og have det rette Blik paa Sagerne og paa, hvorledes de Mangler, som finde Sted, kunne blive afhjulpne, vilde en sagtyndig Konsulent være af væsentlig Betydning, og jeg kan ikke